

PIT I COLLONS

Benvinguts a la darrera edició de la revista d'aquesta temporada. La temporada ja s'ha acabat, a les places ja hi fa molt fred i s'acosta el Nadal. Tots aquests símptomes ens indiquen que no hi haurà castells fins l'any que ve.

Però abans de començar a mirar endavant cap a la pròxima temporada, abans que la Tècnica i la Junta es reparteixin bufetades sobre les coses que han fet malament, la gent nova que entra, etc. crec que seria molt bo fer un repàs a aquesta brillant temporada, sobretot en aquests darrers mesos, i buscar les raons d'aquest èxit brillant que hem aconseguit entre tots.

D'entre les coses que hem de destacar hi ha la mítica actuació que vam fer en una capital de comarca, *de cuyo nombre prefiero no acordarme* (com diria el Sr. Cervantes)

en al qual més que una actuació va semblar un ball de bastons o una castanyada avançada. Nos us en recordeu? Ja us en faré memòria.

Més que una actuació de castells semblava un macrofestival televisiu, amb castellers, trabucaires, cavallets (anomenats per algú cavallets de Sant Jordi) i, és clar, el tradicional ball de bastons. A més a més, tot això estava amenitzat per la música tradicional de les ambulàncies de la Creu

Roja, que tre vessaven la plaça com qui no vol la cosa. Tranquil·lament feien sonar la seva suau melodia per passar d'imprevist pel bell mig de la plaça per portar algun ferit de guerra.

Realment va arribar a ser un caos, una actuació que va començar prou bé amb els castells de les altres colles allà convocades. Però de cop i volta, quan estàvem a punt d'acabar la segona ronda, i tothom feia ja els càlculs per tornar a Granollers, alguns per dinar amb la família, d'altres per veure l'últim Gran Premi de Fórmula 1, van aparèixer, talment com si fos una manifestació pro-cultura tradicional, uns homes armats amb unes andròmines molt sorolloses, els trabucaires, que van prendre la plaça per la força de les armes (em sap greu pels pacifistes) i es van disposar a fer una exhibició del seu art (mai

no he entès què hi troben un grup de gent, generalment gran, disparant uns trabucs. Potser deuen recordar els jocs d'indis i vaquers que jugaven de petits). Entre trabuc i trabuc l'ambulància anava fent les seves aparicions, de moment sense la musiqueta (potser tots ja estàvem sords després de la trabucada). Poc després, els cavallers van fer les seves dances al bell mig de la plaça. Entre una cosa i l'altra i el ball de bastons que van organitzar els membres d'una de les colles, i les anades i vingudes de l'ambulància, es va suspendre l'actuació durant més de mitja hora.

Canviant de tema, i passant a la diada, també volia parlar del rècord que vam estar a punt de batre el dissabte al vespre després del ball de la diada, quan vam muntar les taules i les cadires per un dinar de 300 per-

Entrant la pinya del tres de vuit. Diada, 9 de novembre.

EL REI DELS
DARAMELS

Mil voltes donaràs
i la xocolata ens
compraràs!

PLAÇA PORXADA, 3 - GRANOLLERS

